

TÝDENÍK

www.republikani.com
www.repmladez.com

REPUBLIKA

KVĚTEN 2003

ČÍSLO 17/ROČNÍK XIV

5,90 Kč

Jedno z vystoupení PhDr. Miroslava Sládka na XII. Kongresu Front National v Nice Duben 2003

Dámy a pánové,
vážený pane předsedo,
vážený pane,

Kulatá výročí vždy svádějí k tomu, aby se člověk zastavil, ohlédl zpátky a vzpomínal. Třeba i trochu litoval, jaké to tehdy bylo a kdyby neudělal právě to, co udělal ale něco úplně jiného, že by se události i jeho život vyvíjel úplně jinak. Takové vzpomínání je však velmi ošidné. Ve vzpomínkách může člověk i zabloudit, ztratit odvahu a rezignovat na budoucnost. Ta však představuje to jediné co máme.

My vlastenci však můžeme být na naši historii pyšní a čerpat z ní posilu a naději. V nesmírně těžkých podmínkách neustálých útoků, pomluv a hrobového ticha jsme dokázali v mnoha zemích když ne zvítězit, tak alespoň zabránit úplné národní katastrofě. Dnes, když si přečteme programy ostatních politických stran zjistíme, že kdyby nebylo našich myšlenek, neměly by tyto plagiátoři lidem před volbami ani co nabídnout. Mnohé naše strany jsou známy jen ve své zemi. Jen jediná, díky svému programu, své politice a díky svému vedení dokázala vyzářovat do celé Evropy sílu, odhodlání a optimismus. Jediná byla oporou pro nás všechny v těch nejtěžších dobách, kdy jsme mnohdy umdlévali a chtěli svůj boj vzdát. A tou je Front National a její vůdce Jean-Marie Le Pen.

Před třiceti lety v mnoha zemích Evropy nebyly ani podmínky, ani lidé, kteří by dokázali vlastenecké myšlenky pochopit a otevřeně je prosazovat. Polovina Evropy se nacházela v děsivém komunistickém peklu. O to záslušnější je síla, odvaha a vytrvalost Front National, jejich členů, aktivistů i vedoucích představitelů, která je majákem pro celou Evropu a její vlastence.

Na minulost můžeme být všichni pyšní. Nejdůležitější je však myslet na budoucnost a bojovat za budoucnost. A ta se jeví v ještě temnějších barvách.

Kdo ovládá ekonomiku, banky, média, showbiznys. Pouze jedna skupina lidí je přesvědčena o svém předurčení vládnout všem, porobit si všechny národy a vymýtit nejen jejich bohy, ale i je samotné. A chceme snad být bezprávnými otroky ve vlastní zemi, kteří se bojí říci nahlas svůj názor a pokud se toho odváží, tak skončí ve vězení? A je snad našim snem stát se zrnkem písku ve světové "civilizaci", která ve stejnou chvíli naslouchá těm stejným zpěvákům, pojídá hamburgery a konverzuje primitivní angličtinou? Jistě ne!

Skupina vyvolených postupuje ale velmi cílevědomě a tvrdě. Je Evropská unie budována pro blaho našich národů anebo je to jen prostředek, jak národy naopak zlikvidovat a učinit z lidí jen bezvarou masu otroků bez jakýchkoliv práv? Proč je podporováno přístěhovalectví ze zemí třetího světa k nám? Proč jsou morálka, rodina a všechny tradiční evropské hodnoty soustavně znevažovány? Proč je tolik propagována homosexualita a drogy? Proč média vychovávají veřejnost jenom ke klanění se zlatému teletu a dělají z něj smysl života a jediné měřítko hodnoty člověka?

Na všechny tyto otázky my odpovídat neznáme! A jakkoliv je naše práce nevděčná, jakkoliv se setkáváme s otevřeným nepřátelstvím a urážkami pro svoje přesvědčení, je naší povinností vytrvat, bojovat a naši pravdu přinést všem lidem.

Mnozí naši spoluobčané jsou sice nespokojeni a reptají, ale když jde do tuhého, raději ohnou hřbet a zbaběle kývají. Hlavně, že mají jídlo, střechu nad hlavou a televizi. My musíme existovat proto, abychom jim dodali odvahu a vrátili jim lidskou důstojnost. Ukázali jim, že existuje ještě něco jiného než sitcom a že jsou vyšší hodnoty než plný žaludek. Hodnoty za které bojovaly a umíraly generace našich předků a za které stojí za to bojovat a třeba i zemřít i dnes. Vlastenci jsou nadějí národů a obranou před jejich zánikem. Připravuje se nová poroba, nová doba temna, proto bojujme a neváhejme ani použít metody našich úhlavních nepřátel. Náš boj je svatý, naše vítězství jisté!

Encore plus haut

Heslo "Ještě výš" vítalo účastníky dvanáctého kongresu Front National, nejvýznamnější francouzské politické strany, člena Světového kongresu vlasteneckých stran a naší bratrské organizace. Francouzské státní a stranické vlajky monumentálně vlály v mírných poryvech mořského vánku. Nebyla to však poezie francouzské Rivieri, ani krásy historického centra Nice, pro které se zde setkali vlastenci z celé Francie i jejich zámořských území. Front National slaví letos třicáté výročí svého založení. Od roku 1972 vykonala politická strana, která je naším vzorem neobyčejný kus práce. Odvaha, vytrvalost a obětavost jejích členů, soudržnost tváří v tvář neustálým útokům a zradě dokázaly přivést představitele této strany do zastupitelských sborů od komunální, přes kantonální až po parlamentní úroveň. Ano, Front National měla i své zástupce ve francouzském Národním shromáždění. Proto také, tak zvané "demokratické strany" v naprosté jednotě pravice i levice, komunistů, lidovců i socialistů, urychleně přijaly nový volební zákon, velmi podobný tomu, který chtěli prosadit u nás společně sociální a ob-

čanští demokraté, a pomoci to ho to zá ko na za me zi li vl as te ne ck ým po sl an c ů m uspět. Vytrvalost a odvaha však slavily úspěch, nebo kandidátní listina Front National vedená Jean-Marie Le Penem získala křesla v parlamentu evropském. Nádherne zastoupení.

Třicet let je velmi dlouhá doba, výčet všech úspěchů i překonaných překážek, bilance třech desetiletí neustálého boje s vládnoucí klikou, však přesto

nezabraly delegátům více času než bylo nezbytné třeba. Všichni se soustředili na to, jak by měla vypadat budoucí práce, program i struktura strany. Těmto závažným tématům byla věnována práce v mnoha komisích a ateliérech. Z nich můžeme jmenovat komise pro nové technologie, ekonomiku, politiku, bezpečnost, imigraci, rodinu, ženy a mnoho dalších. Delegáti skutečně tři dny velmi intenzivně řešily všechny otázky spojené především se základním problémem všech vlasteneckých stran. Jak vysvětlovat a obhajovat naši politiku a jak náš program, se kterým souhlasí většina lidí, propagovat při neustálém bojkotu sdělovacími prostředky, a již je tento bojkot nařízen vládou nebo jejich vlastníky. Z vystoupení jednotlivých kandidátů bylo opět zcela jasné, že jsme skutečnými bratry ve zbrani. Vždy naše situace je až na malé výjimky stejná, stejně jsou i útoky, kterým jsme vystaveni a naprosto stejně jsou i metody používané k diskreditaci našich stran a jejich vedoucích představitelů. Stejně jsou i bandy ničemů, kteří odpadli a stejně ubozí jsou i plagiátoři, kteří nemají žádné vlastní nápady, o kteréby si nikdo ani neopřel kolo, ale právě proto jsou propagováni sdělovacími prostředky, aby odebrali co nejvíce hlasů skutečným vlastencům. Zatím marná je i snaha vysvětlit lidem kdekoliv v Evropě, že hlasy odevzdané ve prospěch parazitických odpadlíků mají stejnou hodnotu, jakoby volební lístek hodily přímo na kupu hnoje, protože tam stejně skončí. Není třeba opakovat jména ničemů ve Francii, i když se takový tajemník a bývalá pravá ruka Jean-Marie Le Pena jakýsi Maigret proslavil díky našemu bývalému tajemníkovi i v České republice.

Boj v takových podmínkách je velmi obtížný, ale tak, jako skončili odpadlíci a podvodníci ve Francii, tak stejně skončí i u nás. Jen se dívám tomu, že si z toho nikdo nevezme poučení.

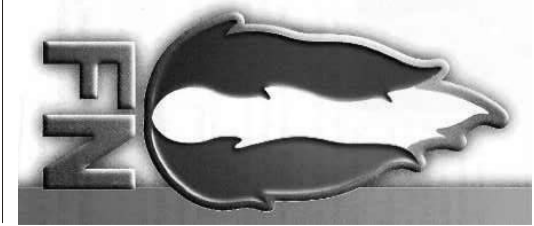
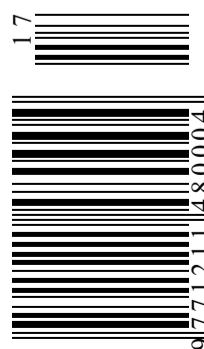
Obrovským zážitkem však bylo nadšení, odvaha lidí, jejich oddanost věci. Něco takového lze vidět jen na setkání vlastenců. Sjezdy socialistů nebo jiných politických stran jsou nudné, trapné a působí tisnivě i přes snahu přítomných novinářů zdramatizovat jejich průběh. Vždy tam jde jen o koryta a nikdo jiný, než bezcharakterní prospěchář, který už vystřídal všechny strany by se ho také nezúčastnil. Proto také tolik záklusních jednání. Kdyby se setkali proto, aby zlepšili program, povzbudili se a pomohli zvítězit své straně, nebylo by nutně ani jedno.

Vlastenci, jako opravdová politická strana však nemusí nic v záklusu projednávat. Vše mohou říci otevřeně z očí do očí. Volby na dvanáctém kongresu Front National byly přesně podle zažitých pravidel tajné. Jediná veřejná volba byla volba předsedy. Tuto pozici znovu obhájil Jean-Marie Le Pen. Zvolen však byl na přání všech delegátů veřejnou akclamací. Prostě ty tisíce delegátů přijely ze svých domovských organizací s jediným pokynem členskézákladny "Vive Le Pen". Bylo rozhodnuto za nádherného jásotu. Když se unáš řekne dlouhotrvající aplaus vybaví se zvláště starší generaci komunistická éra. Zbavme se však těchto dnes již zbytečných stereotypů a přiznejme si upřímně, že to je projev obdivu a uznání. A vůdci francouzských vlastenců seho dostalovrchat.

Petr Pěkný
místopředseda RMS

Poznámka redakce: V příštích číslech přineseme výňatky z projevu JeanMarie Le Pena, další postřehy z jednání dvanáctého kongresu Front National i od předsedy naší strany Dr. Miroslava Sládka a další obrazové dokumenty.

Veškeré veřejné materiály z této akce jsou k dispozici k prostudování na sekretariátech strany.

Reforma veřejných rozpočtů v ČR je naprosto nezbytná

Na rozdíl od české koncepce se však ve většině zemí unie jednalo o komplexně pojatou snahu o modernizaci sociálního státu

Ministerstvo financí si jako cíl reformy veřejných rozpočtů určilo v příštích třech letech snížit deficit státního rozpočtu, ozdravit tak veřejné finance a dostat kritérium pro vstup do EU a zavedení eura. Podobné problémy řeší mnohé země unie.

Reforma veřejných rozpočtů byla v EU spojena s modernizací sociální politiky státu, nebo jeho výdaje v sociální oblasti představují logicky větší část veřejných výdajů. Na rozdíl od české koncepce se však ve většině zemí unie jednalo o komplexně pojatou snahu o modernizaci sociálního státu. Základním hlediskem byla koordinace hospodářské a sociální politiky ovlivňující dlouhodobě a příznivě dynamiku veřejných rozpočtů.

Postulát "růst, konkurenceschopnost, zaměstnanost" byl založen na politice aktivace, podpory zaměstnanosti a "aktivního stárnutí". Sociální politika a veřejné výdaje jsou pojaty jako dynamický prvek ekonomického růstu. Proto jsou podporovány zvláště ty sociální výdaje, které přispívají k zaměstnanosti, a ty, jež omezením chudoby a sociálního vyloučení vytvářejí pro růst příznivé prostředí.

Návrh Ministerstva financí sleduje spíše krátkodobě rovnováhy veřejných rozpočtů dosažené z větší části úsporami výdajů (ze dvou třetin), nebo nenachází do-

statečné možnosti zvýšit příjmy. Úspory mají být dosaženy hlavně snížením relativní úrovně (např. ve vztahu ke mzdám) u více typů sociálních transferů včetně důchodců a životního minima. I při tomto krátkodobém cíli by neměla být opomenuta jedna podstatná věc.

Země EU identifikovaly jednu z klíčových příčin krátkodobě nerovnováhy veřejných rozpočtů. Tou je nezaměstnanost, případně nízká ekonomická aktivita. Proto byla při přijetí v roce 1997 evropská strategie zaměstnanosti. Země, které ji důsledně aplikovaly, snížily podstatně nezaměstnanost a zvýšily participaci na trhu práce. Přispěly tak k revitalizaci ekonomiky i veřejných rozpočtů.

U nás naopak v druhé polovině devadesátých let míra nezaměstnanosti akcelerovala na trojnásobek úrovně roku 1996 a převyšuje evropský průměr. Míra dlouhodobě nezaměstnanosti rostla v České republice nejdynamičtěji z evropských zemí. Odchody do předčasněho starobního důchodu byly od roku 1997 velmi masivní (asi jedno procento pracovní síly ročně).

Snížil se tak počet plátců daní a sociálních odvodů a zvýšil naopak počet příjemců sociálních dávek. Deficit důchodového účtu se prohloubil. Podle Výzkumného ústavu práce a sociálních věcí pobíralo v r. 2002 asi šest až sedm procent českých domácností sociální dávky

jedná se převážně o dlouhodobě nezaměstnané (pobírají dávky v průměru 18 měsíců).

Ministerstvo financí chce omezit sociální dávky dlouhodobě nezaměstnaným (mimo jiné zpomalením indexace životního minima) a zpřísnit požadavky na jejich pracovní zapojení. Jaké ale vzniknou příležitosti na trhu práce a jaké prostředky na to bude třeba vynaložit? Český stát vydává na opatření aktivní politiky zaměstnanosti asi pětkrát méně než na dávky sociální péče určené dlouhodobě nezaměstnaným. A také v relaci k hrubému domácímu produktu vydává pětkrát méně než země EU sesrovnatelnou nezaměstnanosti.

Přebytky vybraného pojistného na nezaměstnanost jsou využity ke kompenzaci deficitu důchodového účtu a hrozí, že účet pro nezaměstnanost bude dokonce systémově omezen ve prospěch důchodového účtu. Tak se ovšem stěží podaří zlepšit poměr mezi plátcí daní a příjemci dávek a důchodů, navíc při výhledu nepříznivých posunů v demografické struktuře populace. Pak tedy zbývá jediná cesta: omezit výdaje v sociální oblasti. Je ovšem třeba si uvědomit, že poměry náhrady všech typů sociálních transferů ve vztahu ke mzdám se od roku 1989 snižovaly (mnohé se snížily i reálně). Jsou pod úrovní běžnou v unii.

Sociální stát není důvodem nerovnováhy veřejných

rozpočtů: výdaje na sociální ochranu představují v relaci k HDP asi 21%, v EU se pohybují v průměru kolem 27%. Ovšem naše relativní ekonomická úroveň je též nižší a tempo našeho růstu není dostatečně dynamické. Je pak možné, že restriktive veřejných rozpočtů napomůže k úspěšnému vstupu do EU, standardizaci tržního prostředí a zrychlení růstu a prosperity země.

Je vhodné zvážit, zda, jak dlouho a v jaké míře jsou zapotřebí úsporná opatření. A vedle toho rozvinout strategii reformy veřejných rozpočtů spojenou se systémovými změnami. Uvažujeme o reformě, která se zaměří nejen na vyrovnání obou stran rozpočtu, ale i na jeho nerovnováhy krátkodobě (snížení nezaměstnanosti a podpora ekonomické aktivity) i dlouhodobě (důchodová reforma a důraznější podpora mladých rodin). Jinak budou zanedlouho zapotřebí další a další balíčky úspor.

Do reformy by měly být zapojeny i další resorty, zejména Ministerstvo práce a sociálních věcí. Měly by být vzaty v úvahu další koncepční dokumenty, třeba Sociální doktrína ČR. Ta základní principy dlouhodobých řešení při modernizaci sociální politiky naznačuje. Diskuse k ní je součástí koaliční dohody, jež předcházela sestavení vlády. **A.V.**

Katolická hierarchie se ukazuje v pravém světle

Němečtí politikové nyní hledají vhodný způsob, jak připomenout statisíce vlastních lidí, kteří přišli o život při spojeneckém bombardování německých měst za druhé světové války

Současní představitelé katolické církve jdou ve stopách svých předchůdců z doby temna, znovu by chtěli vrátit poměry v naší republice do této doby, což dokazují svými postoji k vážným současným otázkám. Chtěli by, aby především katolická církev mohla znovu udávat rozhodný směr v našem životě. Patří do toho vztah k současné, německými revanšisty vyvolané otázce tzv. sudetských Němců. Svědčí o tom např. vystoupení předsedy České katolické akademie Tomáše Halíka nebo dalších z vedoucí hierarchie katolické církve u nás, kteří by nás chtěli přesvědčit, že Němci k nám vždy vstupovali ohleduplně a naopak sami Češi vyvolávali a vyvolávají problémy, místo aby usilovali o usmíření. V tomto duchu hovořil také kardinál Miloslav Vlk před časem v německém Řeznu, kdy zdůraznil význam německé církve při šíření křesťanství u nás a vyslovil jí za to poděkování. Zapomněl však přitom upozornit na skutečnost, že toto šíření křesťanství mělo za účel potlačit nástup slovanského křesťanství z východu, která představovala mise Konstantina a Metoděje ve Velkomoravské říši a naopak napomoci germanizaci naší země pod praporem německých křesťanských kolonizátorů. To dokazovali katolickí představitelé po celou dobu své bohubilé činnosti během Rakouska a dnes se k tomu vracejí. Vyplývá to zřetelně z jejich stanoviska k realizaci závěrů postupimské konference z r. 1945 promítnutých v dekretech prezidenta Beneše a v odsunu Němců od nás.

Česká biskupská konference začátkem dubna vydala prohlášení pod názvem Českoněmecké sousedství se musí zdařit, kde se postavila proti charakteru vedení jednání ve sněmovně k dekretům prezidenta republiky, které odmítlo požadavky na jakoukoliv revizi dekretů. V prohlášení znovu vyjádřila lítost nad odsunem Němců od nás, v souladu s dřívějšími listy biskupů českých a moravských diecézí k "bývalým krajanům" a společ-

ně prohlášení českých a sudetoněmeckých křesťanů z počátku devadesátých let. Představitelé katolické církve zapomněli, že to byla právě naprostá většina Němců žijících před rokem 1945 u nás, která svým postojem k Hitlerovi a jeho plánům aktivně podporovala krvavý vojenský pochod na východ v rámci zásady "půda a krev", obsadit slovanská území a zlikvidovat Čechy. Chtěli tak realizovat to, co se jim nepodařilo během 300 let doby temna. A korunu této protinárodní politice katolické církve nasadil olomoucký arcibiskup Jan Graubner, který se zúčastnil sudetoněmeckého sjezdu landsmandšaftu v Norimberku a při této příležitosti tam v kostele sloužil mši. Prý šlo jen o "službu usmíření".

(Tolik K. Smidar ze čtvrtletníku MAJÁK Informátor Volné myšlenky, ČR. Září 2002

Vůči tomuto čtvrtletníku je soustavně uplatňováno stejné informační embargo jako vůči týdeníku Republika.)

Němci: Válečné nálety byly teror.

Němci se cítí nejvíce pachatelé, ale i oběti.

Německo prolomilo další válečné tabu: o náletech britských a amerických bombardérů za druhé světové války hovoří náhle jako o "vzdušném teroru". Dokonce i časopis Der Spiegel opatřil svůj nejnovější seriál titulem Teroristické útoky na Německo. Možná byl úmyslně provokativní, nebo stejnými slovy označovala nálety angloamerických bombardovacích svazů i dobová nacistická propaganda. Německý historik Jörg Friedrich ve svém bestselleru často mluví o "bombovém teroru" spojeném. Takováto stavidla otevřel před necelým rokem románem nazvaným "Račí chůzi" Günter Grass.

MF DNES 31.1.2003 Berlín, Praha/zis, ČTK/

Nový pohled na nálety, jehož příchod nepřímo povzbudilo i 11. září 2001, zapadá do trendu, v němž sou-

časné Německo stále více hodnotí samo sebe nejen jako pachatele, ale i jako oběť války.

Svědčí o tom právě titulke Teroristické útoky na Německo série článků magazínu Der Spiegel. Ten již loni zveřejnil čtyřdílný seriál o poválečném vysídlování a vyhánění nazvaný Němci jako oběti. Inspiroval tím rovněž vznik dokumentárních pořadů o vysídlení s rekordní sledovaností.

Zatímco televize ARD uvedla třídílný dokument Vyhnanci poslední Hitlerovy oběti, ZDF odvysílala pětidílný cyklus nazvaný Velký útek.

Němečtí politikové nyní hledají vhodný způsob, jak připomenout statisíce vlastních lidí, kteří přišli o život při spojeneckém bombardování německých měst za druhé světové války.

Historické prameny vypovídají, že spojenci systematicky ničili 162 německých měst a usmrtili půl milionu civilistů. Mezi nejvíce postižená města patřily Hamburk, Berlín, Drážďany či Kolín nad Rýnem. Předtím však nacisté drtivě bombardovali Varšavu, Coventry, Londýn, Rotterdam, Guerniku, Bělehrad či Stalingrad a při jejich náletech zahynuly desítky tisíc obětí.

"Nesmíme zapomenout, že náš národ byl pachatelem", připomněla například předsedkyně parlamentního výboru pro kulturu z vládní sociální demokracie Monika Griefahnová s tím, že i Němci však měli své civilní oběti. Těm by podle poslankyně mohla být věnována putovní výstava o bombardování.

Německá konzervativní opozice CDU/CSU vyzvala k ustavení památného dne pro německé oběti bombardování a jako vhodný okamžik spatřuje letošní šedesáté výročí zahájení masových útoků na německá města v roce 1943.

"Diskuse kolem uprchlíků a spojeneckého bombardování ničí dosavadní tabu a otevírá novou perspektivu pro budoucnost," napsal deník Die Welt v reakci na

knihu německého historika Jörga Friedricha Požár. Německo v bombardovací válce 1940/45.

Dílo obšírně líčí tehdejší systematické ničení nacistického Německa a stalo se bestsellerem. Friedrich v něm často mluví o "bombovém teroru" Spojenců.

Obvinění, že označuje za válečného zločince i tehdejšího britského premiéra Winstona Churchilla se autor brání a usudek ponechává na čtenáři.

Před necelým rokem se podobně jako nyní Friedrichova kniha stal bestsellerem román Güntera Grassa Račí chůzi.

Nositel Nobelovy ceny za literaturu prolomil tabu a vypráví o "německém Titaniku", o největší lodní katastrofě lidstva z ledna 1945, kdy sovětská torpéda potopila v Baltu přeplněnou loď Wilhelm Gustloff s tisíci německými uprchlíky na palubě.

"Nejde o to, vyvolávat slzy. Jde o vzpomínky, které byly vytlačovány, protože to tak chtěl základní morální zákon Spolkové republiky a podporoval to pocit studu a viny," domnívají se recenzenti nové knihy historika Jörga Friedricha, kterou významný německý spisovatel Martin Walser označil za "pomník bombardovací války".

Publikace vzbudila rozporné a často odmítavé reakce především v Británii, která stála v čele bombardování německých měst, a odpovídala tak na předchozí ničení Londýna a Coventry německým letectvem. "Je legitimní připomínat utrpení. Nesmí se však zapomínat, proč k tomu došlo," vzkázal Němcům britský historik Anthony Beevor.

Lze k těmto příspěvkům něco dodat? Snad jen to, že prezident Beneš našel dobře Němce, když před těmito nároky varoval svůj národ. Můžeme se dočkat, že naši mrtví i dosud žijící hrdinové bojující proti fašismu budou v blízké budoucnosti nazýváni "bombovými teroristy". **J.D.**

Pomáhal Dr. Beneš budovat komunistický stát?

Beneš nám vydobyl zpět Sudety, které zabral "chudákům" a nevinným sudetským revanšistům.

Takové zhodnocení naší historie by snad nesvedl ani Goebels a to už byla nějaká kapacita

Samozřejmě že ne. Jestliže celý svůj život zasvětil demokratickým zásadám, i po zradě Západu v Mnichově zamířil do Londýna a nikoliv do Moskvy, pak ani spojenecká smlouva v roce 1943 podepsaná se Stalinem za války proti Německu proti tomu nemůže nic změnit. V opačném případě bychom museli podezřívat z podpory komunismu i premiéra Churchilla a prezidenta Roosevelta, jinak též přesvědčeného demokrata. Bohužel, v poslední době se objevilo proti Benešovi několik materiálů, které nejsou ničím jiným, než snahou o záměrné zpochybnění celé naší minulosti.

Byl to Václav Havel, který se omluvou sudetským nacistům omluvil za Benešovy dekrety a tím ho přímo označil za zločince. Odsun přece považuje stále za zločinný a nespravedlivý, poškozující miliony nevinných našich spoluobčanů.

O hrubé pošpinění památky prezidenta Beneše se zasloužil svým půdlem i autor knihy "President Dobyvatel". Tam se lze dočíst takové historické perly jako např.: "Česká politika znovu ovládla území, které daleko překračovalo etnografické hranice českého národa. Český kmen navíc dobyl Sudety a znarodnil velký průmysl vlastně většinou Nečechy. Instinkt patrně velí

ocenit vladaře, který za svého panování rozšířil národní državy na které je tak pěkný pohled z úbočí hory Řípu Vděčný národ se nenechal zmást a dodnes v srdci chová vděčnou vzpomínku na presidenta "Dobyvatele".

Tak vida, Beneš nám vydobyl zpět Sudety, které zabral "chudákům" a nevinným sudetským revanšistům. Takové zhodnocení naší historie by snad nesvedl ani Goebels a to už byla nějaká kapacita. Ten totiž považoval naše celé území za životní prostor vždy patřící Německu a Český ksindl to neměl co pohledávat, jak shodně tvrdil s Hitlerem, Heydrichem a jim podobným nadlidem.

Benešovi sedálek vytýká spolupráces Moskvou a Stalinem. V té knize se o tom píše: "Československo žádno smlouvu se Stalinem v roce 1943 nepotřebovalo a nic jí také nezískalo".

Sám prezident Beneš ve své knize "Šest let exilu" o tom zasvěceně píše, a jako zkušený politik viděl, že osvobození republiky může nastat jedině zásluhou Sovětské armády. Velmi dobře věděl, proč se neustále oddávalo otevření druhé fronty, kterou spojenci slibovali Sovětům, kteří nesli největší tíhu války s Něm-

kem, už od roku 1942. K tomu došlo až v roce 1944, když Rudá armáda byla skoro v Berlíně.

Ne zcela objektivní je též výklad úlohy Dr. Beneše v únoru 1948. Dostupné materiály vyvrací domněnku, že by stranil komunistům. Nic mu ale jako poctivému zastánci demokracie nezbyvalo, když ministři, kteří podali demisi zklamali a vše nechali na prezidentovi. Ten jasně všem prohlásil, že nepřipustí vládu jedné strany. Předseda Gottwald to také respektoval a předložil mu návrh nové vlády, ve které byly zastoupeny všechny tehdejší politické strany Parlamentu. Prezidentovi nezbyvalo nic jiného, než vládu jmenovat. Zásada demokracie byla splněna. Dnes se nám jeví Gottwald jako větší demokrat než Zeman, který vládl s menšinovou vládou pouze jedné strany. I to je skutečnost. O postupu odbojných ministrů v únoru 1948, kteří vlastně vyvolali vládní krizi, prý prezident Beneš prohlásil za neprofesionální a ministry za diletanty.

Také výroky ještě poslance Gottwalda z roku 1929 postřádají na přesnosti. Stenografický záznam jeho projevu ve Sněmovně uveřejněný v několika materiálech uvádí, že na četné útoky odpůrců, že se jezdí učit k bolševikům do Moskvy rázně odpověděl: "Ano, jezdíme

se do Moskvy učit, jak Vám jednou zakrotit krkem....", ale neuváděl žádná jména, tím méně Masaryka, Beneše a další.

Ani Košický vládní program z roku 1945 není vždy správně a objektivně komentován. Zjednodušený pohled na tuto událost jen potvrzuje neschopnost nekomunistických stran prosadit jiný program obnovy republiky než komunistický. Všechny přítomné strany, socialisté, demokraté i lidovci s ním souhlasili a nevymysleli nic lepšího. Dekrety o znárodnění bank a průmyslu podepsal prezident Beneš již 28. října 1945. Nešlo tedy o žádný komunistický puč, ale o neschopnost demokratických stran přijít s něčím lepším, co by podpořila většina občanů, tak jako se to stalo ve volbách r. 1946. Proč se například nepranyruje Demokratická strana, které se s komunisty sloučila, nebo Lidová, která vždy měla na všech sjezdech KSČ nejlouzejší zdravotní.

Závěrem mohou jen konstatovat, že s ohledem na dostupná fakta a argumenty, Beneš nikdy své straníky nezradil a před nikým nekapituloval. Opačné názory slouží jen našim nepřátelům usilujícím o úplný zánik českého národa. **Tomáš Zák, Brno**

"Lidé bděte!"

Současný stav společnosti je zákonitým důsledkem třináctiletého panování staronové politické reprezentace. Vláda těchto převážně exkomunistických socialistických pohrbků výrazně ovlivnila celé polistopadové období. Idea humanitní společnosti byla nahrazena jedinou měřitelnou hodnotou, kterou jsou peníze a zisk. Nemůže tomu být ani jinak, nebo právě tyto politici, kteří jsou denními hosty našich televizních obrazovek, mohou být příkladem neurvalé hamižnosti a sobectví. Čtyřicetiletá vláda jejich bývalé rodné strany spíše posílila konzumní myšlení veřejnosti a "nový" socialistický občan, kterému jsou jakékoliv majetkové vztahy cizí, zůstal pouhým zbožným přáním, ztracený v Marxistických příručích. Důsledkem velmocenských jednání mezi USA a SSSR o novém uspořádání Evropy v rámci měnicích se sféru vlivu, došlo i u nás ke změně politického kurzu. Jednou z podmínek této mocenské záležitosti, byl především pokojný průběh belovecké transakce. Pod zavádějícím názvem "Sametová revoluce", došlo u nás především ke změně v rétorice. Slovo socialismus bylo nahrazeno slovem demokracie. Komunističtí exponenti bývalého režimu se díky svým bývalým známostem rázem proměnili v podnikatele různých společností a znovu zaujali klíčová místa a postavení v ekonomických a politických oblastech našeho veřejného života. Charakteristickým výrazem těchto osob, je hrubě materialistické existenční vědomí. To je vlastnost, která se soudobým projektantům světové globalizace nejvíce zamlouvá. Jejich letitá totalitní zkušenost naprosto potlačila jakékoliv morální zábrany. Za výnosné prebendy jsou vždy ochotni

sloužit komukoliv a plnit příkazy svých pánů. Jejich servilnost mívá mnohdy až patologické příznaky. Ten, kdo alespoň částečně sleduje naši politickou scénu, nemůže se ubránit dojmu, že různá mezistranická a koaliční jednání o vládní, parlamentní a jiná dobře placená místa připomínají nejspíše proslulé koňské trhy z dob minulých.

Posledním příkladem může být volba prezidenta. Největším nebezpečím, kdy tyto kariériste nedělají politiku, ale pouze politikářství, je skutečnost, že od roku 1998, kdy se strana RMS stala stranou mimoparlamentní, neexistuje žádná parlamentní opozice. Politická činnost ztratila svoji nezastupitelnou úlohu služby veřejnosti a zodpovědnosti vůči svým voličům plněním slibného volebního programu. Politika se stala pouhým byznyssem se všemi atributy směnného systému a tržní reklamy. Reklamní vizitka se slovem "demokratická", kterou se parlamentní a jiné strany rády označují, je zavádějící a lidé by v podobném případě měli být zvláště opatrní, nebo opak bývá zpravidla pravdou. Vzájemné, především předvolební osočování současných parlamentních stran a falešné sliby, kterými jsme po léta systematicky otravováni stovkami publicistických pořadů, slouží pouze k zviditelnění zúčastněných a mají v posluchačích vzbudit klamný dojem o svobodě slova. Divákovi či posluchačovi ovšem zpravidla unikne fakt, že to jsou stále stejní lidé se stále stejnými názory, které nám naše sdělovací prostředky léta prezentují. Tito mediální politiké ke své své navzdory pověstnému hašteření, vždy dokáží dohodnout na čemkoliv a s kýmkoliv, pokud jde o získání nebo uhažení výnos-

ných postů nebo výše platů. ODS s ČSSD (opoziční smlouva) ČSSD s KDU-ČSL, US, DEU (účast ve vládě) ODS s KSČM (podpora Klause na prezidenta), ČSSD s KSČM (tichá podpora za parlamentní místa ve sněmovně). To jsou skutečnosti, které by neměly nikomu, kdo se jen částečně zajímá o politické dění u nás, zůstat bez povšimnutí. Totalitní metodika vlády polistopadových desperátů je stejná jako v minulém režimu, především proti opravdové opozici, která byla obligátně nazvána extrémistickou. Nelegitimní rozdělení Československa bez většinového souhlasu občanů, nelegitimní vstup do NATO a současná dvousetmilionová kampaň pro vstup do EU, postrádá sebemenší známky objektivní informace. Slouží pouze k překrucování skutečného stavu a zastírání skutečnosti následků, kterou nám tento vstup za prokazatelně nerovných podmínek přinese. Argumenty, kterými se vládnoucí politici v podobě nadstandardně placených agitátorů snaží přesvědčit o zářné budoucnosti, která nás čeká v EU, pouze dokazují, jak pochybné a nízké mínění mají o duševním potenciálu našich občanů. Již samotný argument o jediné možné cestě, kterou je účast v této instituci, až podezřele zavání minulostí. Slepé přijímání stovek zákonů a nařízení, finančně náročných a pro nás nevyhovujících, aniž bychom předem věděli, zda do unie vstoupíme, je nenormální. Znamená to, že vláda servilně jedná pod tlakem mocenských zájmů současných států unie. V této velmocenské hře o trhy a suroviny, jsou to především ONI, kdož se potřebují zbavit svých přebytků na úkor naší výrobní sféry. Tvrdý ekonomický diktát, kterému budeme vystaveni anonymním Bruselským byrokrátům, které nikdo nezná a ani znát nebude, připomíná budoucnost bezvýznamné koloniální provincie. Je pustou lží tvrdit lidem, že jsme to my, kdo potřebujeme vstoupit do EU, nebo opak je pravdou. Měli bychom si položit otázku, jaké výhody pro nás a jakou váhu mohou mít v budoucnu naše požadavky při společných vyjednáváních v pozici vytunelova-

né a rozprodané desetimilionové země, prezentované servilními vyjednaváči, proti hospodářským velmocem jakými jsou Německo, Francie a Británie?

Také bychom se měli ptát, co je to za instituci, do které hodláme vstoupit, aniž by nám pouhým náznakem bylo sděleno, za jakých podmínek lze vůbec vstoupit? Každý seriózní spolek nebo organizace, pokud se nejedná o vnučené ultimativní podmínky vítěze poraženému, tuto možnost definuje. Budeme ještě potřebovat svoji vládu, za podmínek, kdy náš hospodářský a politický vývoj bude řízen a určován z Bruselu? Mluvit v takovém případě o jakési svrchovanosti nebo suverenitě by bylo anachronismem. V naší tisícileté historii nenajdeme období, kdy bychom byli vystaveni takovému počtu omezení, kterému budeme povinováni vstupem do EU. Avizované kvóty, počínaje průmyslovými a zemědělskými produkty, až po změnu názvů našich tradičních výrobků včetně hraček pro prasata, nabízí otázku, v čem omezení nebudeme? Na tyto a podobné otázky bychom si mohli sami odpovědět i takto: Budoucnost naší země je to poslední o co tu jde. Narůstající dluh je důvodem, který je nutný hledat v enormním finančním zatížení, způsobeného účastí v paktu NATO a jiných pochybných institucích včetně EU. To vše by v budoucnu mohlo vyvolat neřešitelné hospodářské problémy. Pro současnou držitelé moci, naopak vstup do EU otevírá další možnosti dalších nadstandardních zisků v podobě administrativních křesel. Zhoršující se hospodářská situace nevyklučuje v budoucnu sociální nepokoje většího rozsahu, které by vláda nemusela zvládnout. Zárukou nejjednoduššího řešení, kdy se nechtěná vláda cítí ohrožena je zvací dopis a posléze bratrská pomoc. V tom má náš národ bohaté zkušenosti. Říci své jasné NE vstupu do EU v referendu, které nás čeká, není jen záležitostí národně orientovaných občanů, ale mělo by být odpovědí všech logicky myslících obyvatel této země. **Jan Říha, Prosečnice**

Jak získat peníze z evropských fondů?

Financování Unie a přerozdělování finančních prostředků je složitý mechanismus, který není snadné vysvětlit

O vstupu do Evropské unie se hovoří neustále. O výhodách či nevýhodách však nepadne ani slovo. Občané jsou tak vtahováni do organizace, o jejímž fungování nic neví.

Financování Unie a přerozdělování finančních prostředků je složitý mechanismus, který není snadné vysvětlit. Rozpočet Unie je dnes přibližně 100 miliard euro a pochází ze tří hlavních zdrojů. Je to podíl na DPH, vybrané v členských zemích, celní výkony a podíl hrubého domácího produktu. Souhrn těchto příjmů rozpočtu navíc nesmí přitom přesáhnout 1.27 procenta HDP jednotlivých členských zemí.

Je zajímavé, že polovina z takto získaných peněz plyne na zemědělské dotace a rozvoj venkova. V současné době dostávají kandidátské země podporu z rozpočtu Unie přes program SAPARD. Při přístupových pohovorech byl sice již domluven určitý systém, který bude fungovat po vstupu do Unie, ten je však naprosto nevyhovující, jak dokazují bouřlivé demonstrace zemědělců.

Vadná je i celá společná zemědělská politika Unie, jejíž reforma je jednou ze základních podmínek, které si kladou mnohé členské země.

Ze zveřejněných informací vyplývá, že deset příštích let budou naši zemědělci dostávat zlomek toho, co jejich západní a jižní kolegové. Výhody integrace do tak velkého tahu jsou také diskutabilní. Stát se členskou zemí Unie přece automaticky neznamená umístění vlastních výrobků na jejím trhu. Právě naopak. Už dnes jsme svědky tragických dumpingových dovozů do

naší země, které už stačily zlikvidovat pěstitele jablek, brambor apod.

Třetina rozpočtu Unie jde do tzv. strukturálních fondů, mezi ně patří i Evropský fond regionálního rozvoje. Odtud plynou prostředky na podporu méně rozvinutých regionů. K podobným účelům slouží i Evropský regionální fond. Z fondu soudržnosti jsou financovány projekty v oblastech dopravy a životního prostředí v těch státech, jejichž HDP nedosahuje ani 90 procent průměru Evropské unie.

Přestože jako stát budeme na vstup do Unie doplácet, jednotlivci nebo firmy by individuálně mohly čerpat prostředky z těchto fondů. A tady právě záleží na kvalitních informacích, jak a kolik lze z těchto fondů získat. Proto by se vláda a jednotlivá ministerstva měla místo povykávání na náměstích a tklivých šotů v televizi, na kterých bohatne leda tak šmíra umělecká, poskytnout všem jasné, přehledné a konkrétní informace (formuláře odpovědné instituce, včetně adres a jmen úředníků, postupy, závazné termíny) pro žádosti a vlastní čerpání peněz. Je zřejmé, že Maďaři i Poláci budou daleko aktivnější a schopnější tak jako v minulosti, třeba i v rámci RVHP. Pokud vláda není schopna a ochotna něco takového dělat, je to zločin vůči národu a vzniká podezření, že si informace nechává pro sobě spřízněné firmy, aby měly stejnou výhodu jako kdysi funkcionáři bývalého režimu, kteří první věděli o chystaném sametovém podvodu, byli dokonce vyškoleni s předstihem, a proto se jim podařilo ovládnout vedení země i za nověhořezimu. **Jaroslav Š astný**

... a tak to vidím já

pod jménem přítele, oficiálně uznávaného a člena všelijakých svazů, dohodnout se s ním na podílu. A „slepá“ nakladatelství vydávala jeden titul za druhým a jaksi si nevšimla, že je charakter výtvaru trochu jiný. Sochy se stavěly na veřejná prostranství atd. Jistě je to věc jejich šikavosti, ale zní trochu pokrytecky nářky na útlak v minulých desetiletích.

Jak nemohou chápat naše problémy, tak nemohou hájit naše zájmy. Zmatená veřejnost bohužel svěřila na určitý čas moc do rukou právě takových lidí. Doufám, že již vystřízlivěla a boučívá se.

Jakákoliv podobnost je čistě náhodná

Scházejí se, připravují se na rozebrání funkcí ve vedení země a sestavují společný program

Irácká exilová opozice se má za peníze CIA docela k světu. I když její aktivity jsou možná jen proto, aby svým zaměstnavatelům dokázali, že dolary z kapes Amerických daňových poplatníků nejsou vyhozeny zbyhndar. Proto se scházejí, připravují se na rozebrání funkcí ve vedení země a sestavují společný program. Přes svoji nemohoucnost má však tato klika velkou šanci chopit se moci po Husajnovi a rozkrást Irák v rekordní době deseti let. Jakákoliv podobnost je čistě náhodná a pokud někdo v těchto řádcích pozná země, národy nebo jednotlivce nemůže se domáhat odškodnění. Tak by měli znít mnohé komentáře k vývoji v Iráku tento rok.

Vojenská operace pravděpodobně nebude příliš složitá, protože Irák je oslaben od operace "Pouštní bouře". Technika je zastaralá a poničená. Radary vybombardované, letadla zničená. Je však bláhové se domnívat, že vojenský vítězství vše skončí. Bude zapotřebí kompletně přebudovat civilní správu, armádu i bez-

pečnost. Kde je však záruka, že nově nastupující jsou lepší než ti svržení. Příkladem ze stejné oblasti je Afghánistán. V boji proti Talibanu byli jednotní, aby se ihned po jeho svržení začali mezi sebou vraždit. Díky Talibanu přestal Afghánistán produkovat opium, demokracie jej už dodává na západní trhy a ještě více než v minulosti. Členové vládní politické strany se hbitě transformují do různých občanských a demokratických stran a do deseti let už mohou opět řídit parlament, ač Irák nepoznal demokracii od roku 1920. Tedy o 18 let déle než Česká republika. Problém bude především privatizace jediného průmyslu a to ropného. Dovede si někdo představit kupónovou privatizaci ropy? To bude tunel. I když je samozřejmé, že v rozlehlých pouštích je pro tunel větší prostor než v malé české kotlině. Přerod do "nové éry" bude bolestný a lze úspěšně pochybovat, že plánovaných 100 miliard dolarů na válku nebude jen dalšími penězvyhozenými oknem. **J.K.**

Klausovy lži jsou republikánské řešení!

Proč "vlastenec" Klaus a ostatní politici nikdy nemluvili o vstupu do Evropského sdružení volného obchodu (EFTA), jehož prostřednictvím by Česká republika měla přístup k trhům EU?

Klaus, který pomáhal vytvořit dobře placenou byrokracii v tomto státě dnes křičí: "Sedm ministerstev stačí!". Umí zabrnkat na city voličů, ale jaksi zapomněl, že toto už říkal "naš doktor" v roce 1996. Velice často je nám republikánům vytýkáno, že jen kritizujeme, zabýváme se minulostí a nemáme řešení. Opak je pravdou. Bude to asi tím, že nás nikdo neposlouchá. Nikdo nechce republikánský program hlavně nechá národ československý sugerovat, že se nic nezmění. Prostě nemá na nic vliv. Nikomu není divné proč se dělá z republikánů strašák demokracie. Národ, který touží po pořádku, vlastně pořádek nechce, protože by nekoukal na republikány jako na soldatesku. Volič si chce připustit: "Chci pořádek a bezpečnost budu volit republikány, protože zatím nemohli ukázat co dovedou."

Proč "vlastenec" Klaus a ostatní politici nikdy nemluvili o vstupu do Evropského sdružení volného obchodu (EFTA), jehož prostřednictvím by Česká republika měla přístup k trhům EU? To je to republikánské "chceme Evropu národů". Toto je republikánské řešení. Ale musíme se vrátit do nedávné historie a ujasnit si ty nejzákladnější informace.

Počátkem 70. let byla EFTA silnějším ekonomickým seskupením než tehdejší šestičlenné EHS. Vedle Británie k němu patřila celá Skandinávie, Irsko, Švýcarsko, Rakousko, Lichtenštejnsko, ale pozor také chudé Portugalsko, Španělsko a Řecko. Nepokoušela se o žádné konvergence a harmonizace. Nevnucovala svým členům žádné jednotné zákony, nešlo i o politické ani právní sjednocování. Jejich filozofie bylo výlučně to, cosí dala do názvu: volný obchod.

Jako taková byla EFTA asi poslední nadějí, že Evropu promění ve skutečně svobodné ekonomické tržiště svobodných nezávislých států. Je to poslední pokus o zastavení Evropy před vstupem do další evropské války. Ví volič, občan, že Spolková republika Německo uzákonila všeobecnou brannou povinnost?

V roce 1973 byla EFTA zrazena Velkou Británií, když ji Edward Heath, za podmínek silně nevýhodných, věnil do EHS, z něhož se později stalo byrokratické

EU, která představuje největší byrokracii na světě. Mohu připustit, že to Heath provedl v upřímné, ale naivní víře, že tím vtiskne víc anglosaského ducha Evropě, která mezitím nasedla na kolej etatismu (síly vojenského útvaru) prusáckonapoleonského stylu. Nejhorší na tom bylo, že Británií do ES následovalo Irsko a Dánsko. Později následovalo Španělsko, Portugalsko, Řecko a prusácké Rakousko, které se do dnes cítí Rakouskem Uherskem. O jeho velmocenské postavení ho obraly slovanské národy Československa. Většina států EFTA asi v domnění, že Británie ví, co dělá, a co je dobré pro Británie, musí být vynikající i pro ně, že už asi jiné cesty nebude. Tím se EFTA sevrkla na pouhé 4 členy: Švýcarsko, Lichtenštejnsko, Norsko a Island. Tyto státy si uchovaly naprostou politickou nezávislost, ale prostřednictvím dohod se svými bývalými společníky a nynějšími členy EU uzavřelo jako celek s Evropskou unií jako celkem řadu vzájemných dohod, které ji umožňují volný obchod a bezvízový styk, aniž by je nutily přizpůsobovat se byrokratické unii svépolitické systémy čizáky jiné než ryze obchodní.

EFTA se transformovala v subjekt, který se jmenuje EEA European Economic Area. O tomto se nedozvíte nic z československých médií. Pouze si jej lze všimnout na evropských celnicích. Co bylo zajímavé na sdružení EFTA? Mohly společně fungovat bohaté demokratické státy severní Evropy s chudými vratkými demokratickými Středomoří. Nikdo nikomu nic nevnucoval. Silnou ekonomickou stránkou jižaný byla levná pracovní síla, levné potraviny, levné místní výrobky a levný turistický ruch. Ty se během několikalet členství v EU a to přes všechny subvenční zdražili několika násobně víc než než jejich příjmy! Domácí výrobky jsou vytlačovány výrobky ze starých členských států. Vysoká nezaměstnanost a nízká produktivita práce jím zůstává.

Podobného vývoje si mohl už všimnout každý občan v České republice od podepsání asocičních dohod s EU! Přitroše logického mudrování o ekonomii by mě-

la každého člověka alespoň napadnout otázka, zda EFTA se svými dohodami EEA není pro postkomunistické tzv. demokracie přirozenější, schůdnější a méně drastickou cestou do tzv. Evropy než zbyrokratizovaná EU. Není záruka zda nás EFTA bude chtít. Ale to, že si tuto otázku nepokouší politici vládnoucí bandy pěti ani položit, tím méně prozkoumat a ani žádný "významný" český politik, je nejen ukázkou malosti českého politického myšlení, nýbrž trestuhodné ohrožování národních zájmů!

Nepřekvapí to od sociální demokracie, která se už nemůže evropské byrokracie dočkat. Nepřekvapuje to od koalice, která nemá ani páru, k čemu politika je. Od euroskeptiků ODS by měl český občan čekat více? Je to holý nesmysl. Napřed nás ODS zatáhla do tohoto marasmu v kterém jsme a nyní vykřikuje jako pravý "vlastenec" s tím, že po volbách na toto všechno jaksi zapomeně. Šestapůlkrát větší Británie už změnu prosazuje pod vedením "železné lady" a potom "socanů" už 30 let. Dotáhla to tam, že nedokáže k poctivému svobodnému obchodování přimět ani sousední Francii a musí zavírat do vězení zelináře, kteří na žádost zákazníků a podle platných britských zákonů váží jablka na libry místokilogramy.

K tomu bych měl jednu maličkost. Tvrzení, že Česká republika je chudý stát, který se musí někde doprovoovat, je holý nesmysl. Jako to malé hrdé Norsko, které před půl stoletím patřilo mezi nejchudší a za dvě generace se vyšplhalo mezity nejbohatší. Bez fňukání! Ale je to Norsko vlastenec. Na prvním místě je Nor a potom dlouho nic a pak je Nor. Tím se dostávám k otázce nacionalismu. Čechoslovakofilové tvrdí, že máme bizarní hymnu. Prý v první části si nemůžeme vzpomenout, kde bydlíme a druhá část je předpověď počasí.

Nevím, jestli je to tou hymnou samotnou, že si Češi zase nejsou jisti, kde jsou doma, co jim patří, odkad' po'kad', koho zase svou existenci neurážejí, a koho by si měli opět nastěhovat do domu a sami se vystěhovat do stodoly. Český pišící německé noviny, které na Čechy už třetí (kolikátý) rok střelí kulometnou palbou národnostních urážek a historických lží, přetradili do druhé či třetí rychlosti a střelí ostrou municí, jejímž refrénem je asi toto: Arogantní, agresivní a nenasytní sude-toněmecký nacionalismus je veskutečnosti tzv. civilizované evropanství, zatímco střízlivé, věcné a rádobý "racionální" pokusy českých politiků o obranu státní integrity a definování národních zájmů jsou xenofobní extrémismus. Je to prý nacionalistické šílení a křupanská hysterie před volbami. Podle mne je to goebelsovština prozrazující, že tady má někdo Čechy za větší blby, než si kdo troufí toto tvrdit. Řekl bych, že z toho čiši nedostatek inteligence a vkusu, na němž udivují dvě věci: Jednak to, že civilizovaným demokratickým německým vydavatelům nevadí, když je jejich vlastní zaměstnanci takto ztrapňují a zostuzují, jednak to, že za to jsou statisíce českých čtenářů ochotni den co den platit cenu, kterou si odříkají půllitř pivu.

Novogoebelsovská antičeská propaganda spoléhá na několik známých českých vad: ztrátu paměti, nedostatek sebevědomí, postkomunistické zmatení pojmů

civilizovanost a evropskost, ochotna všimárnout rukou a nenechat se vyrušovat z pohody, nedostatek sebevědomí, uplatitelnost a bezcharakternost. Ty stačí Čechům připomínat, aby si řekli, no dobře, máte pravdu, seberte si, co chcete, a už nás nechte na pokoji. Jenže ono to nás na pokoji nenechá, a už žijeme doma nebo v cizině a naše lojalita patří jiným národům.

Musíme si uvědomit, že žádný národ nedokázal přežít bez zdravé dávky nacionalismu. Té zdravé látky, která bere na vědomí, že tento národ s touto kulturou a s těmito tradicemi má právo žít podle svého na tomto území, zatímco jiný národ s jinou kulturou a jinými tradicemi má právo žít podle svého na jiném území. Proto chce-li někdo z jiného národa žít v tomto národě, musí se mu přizpůsobit, tak jako někdo z tohoto národa musí přizpůsobit druhému, chceli zase žít u něj. Příčinou vzniku tyranii a válečných konfliktů není nacionalismus, nýbrž pokusy o jeho potlačení všemožnými formami čehosi rádobý vyššího, a už je to něčí nacionalismus, multikulturalismus, eurounionismus a nad to nadřazený globalismus.

Kdo nevěří, a se zamyslí nad těmito dvěma úvahami: Evropu před Hitlerovým vítězstvím zachránil na poslední chvíli probuzený nacionalismus britský za nedocenené pomoci Slovanů, Čechoslovaků a Poláků. Le Penovi k volebnímu úspěchu v prvním kole voleb pomohlo potlačování nacionalismu francouzského.

Jestliže Vám v těchto chvílích podřívá vlna německorakouských urážek národní sebevědomí, dovolují si vám sdělit novinky, kterou netušíte: Všechny národy na sever, jih a západ od Německa a Rakouska mají o Čechoslovácích lepší mínění než o Němcích a Rakušanech. Povzbudila Vám tato zpráva československé sebevědomí? Ale musíme vzít v potaz, že žádný z nich netuší a nevěří, kolik je mezi českými intelektuály, umělci, pisálky a žvanily najde tolik charakterových pokřivenců ochotných na svůj národ den co den plivat urážku za urážkou a lež za lží opsanou ze sude-toněmeckých propagandistických příruček.

Doufám, že Vám sebevědomí tolik neopadlo a Vám chci připomenout: "Způsob, jakým se národy chovají, je přímo závislý na tom, jak pohlížejí na sebe a své dějiny. Podobně to, jak se k nim chovají druzí, závisí na tom, jak se oni dívají na ně a jak takový národ dovolí. To pak závisí na tom, jak národy dovolí druhým na ně pohlížet a k nim se chovat! Národ je tím, čím je rozhodující většina členů odhodlaná být".

Absence jasného odhodlání být něčím, co je znatelně rozpoznatelné a stojí za to bránit, a také absence dějinných mýtů, které by takovému odhodlání poskytl psychologickou podporu, jsou zaručeným receptem na odchod národa z dějin, receptem na jeho vstřebání do národa sousedního a odhodlanějšího a na jeho kulturní a politický, ne-li už fyzický zánik.

Dovolím si opakovat, že republikáni mají řešení. Jsme pro Evropu národů a pro EFTA. Po vstoupení do EU bude mít čechoslovak cca 200 Eur měsíčně. Jeho kolega v EU má 3000 Eur. Jak se Ti to líbí čecháčku?

Ivo Vlk

... a tak to vidím já

Materiální stránka života

Motto: „Již hltá národ, který v meditacích opovrhuje vášní, ale v životě jí podléhá.“

Přes naši zem se již přehnalo mnoho bouří, tak častých, že se stávají samozřejmostí a zčásti i zevšedněly. Na lidech je patrná únava zaviněná mimo jiné i tím, že většina národa vždy byla mimo hru a více méně jen přihlížela střídáním vládnoucích garnitur. V historii se ustálilo přibližně dvacetileté období, potřebné k tomu, aby se v lidech nastřádalo dost vzteku k tomu, aby byli ochotni své názory projevit veřejně. Jelikož se v daném období nakupí ekonomické problémy, konečný výbuch může díky nim i vypadat mohutně. Lidé křičí a skandují na náměstích. Nejvíce ve velkých městech, čím dále od nich, s tím větším zpožděním a menší intenzitou. Každý takový hluk uvolňuje nastřádaný vztek a působí jako pojistný ventil. Tím však zároveň klesá přetlak, snižuje se energie a ochota k radikálním akcím. Po chvíli křiku následuje uvolnění a poté nastupuje únava.

Je zajímavé, jak rychle se naše národy unaví.

Z ustálených period je však patrný ještě jeden velmi zajímavý fakt. V naší zemi je zapotřebí dvacet let k tomu, aby se nahromadil dostatek nespokojenosti a lidé byli ochotni veřejně říci, co si myslí. Pozorováno z tohoto hlediska, vytrženého ze souvislosti, by se mohlo zdát, že naše národy příliš velkou vitalitou neoplyvají. Nerad bych někomu křivdil. Spíše se zdá, že velmi rychle vyčerpání, dlouhá doba, potřebná na nabrání nových sil a velmi rychle se rozmáhající lhostejnost jsou způsobeny již uvedeným pocitem bezmoci. Občané byli vždy vyocáni napospas různým Mnichovům, vždy se jednalo za jejich zády a vždy byli postaveni před hotovou věc. Na heslo „O nás, bez nás“ si už většina zvykla.

Z toho také vyplývá přímá neochota se nadchnout a usilovat o radikální změnu. Zdá se lepší počkat v koutku, až se bouře přežene. Z bezpečného úkrytu pozorovat těch pár zoufalců, jdoucích hlavou proti zdi. Když už je celkem patrné, že se bouře chýlí ke svému konci, lze vždy bezpečí opustit a přidat se k vítězům. Není to našťástí obecný rys, spíše charakteristika částí občanů.

Mnohamluvnost je dalším rysem, který zatěžuje naši povahu. Samo o sobě by množství slov neškodilo, chce to však přejít od slov k činům a za svými činy také stát.

Přítom i vyložený bohém F. Gellner pochvaloval nutnost ... v životě účast ten být, k některé přidat se straně a své srdce nastavit dobře mířené ráně ...

Dnes se stalo velmi populárním heslo „Bohatý občan znamená bohatý stát.“ Tento reklamní slogan má však alespoň dva závažné nedostatky.

Za prvé, a zvláště v současném Československu, je celkem zřejmé, kdo tvoří skupinu bohatých občanů. Zcela jednoznačně lze říci, že většina tzv. bohatých se rekrutuje z lidí, kteří měli možnost si nakrást pod patronaci

Slova našich nejmoudřejších

Knížka je stejně zboží jako toaletní papír.

Václav Klaus, čestný předseda ODS a prezident ČR

Stručný komentář.

Jestliže to Václav Klaus opravdu řekl nebo napsal, vydal o sobě vysvědčení chudoby a omezenosti ducha. Měli bychom být před ním ve střehu, nebo nedovede rozeznávat hodnotu toaletního papíru a hodnotu myšlenek uložených tiskem do knihy. Jsou to myšlenky, které nelze zaplatit ani penězi, ani zlatem, ani jinými hmotnými hodnotami.

A Johann Gutenberg nemusel vynalézat knižtisk.

Oznámení

Pracovní porady pro kraj Vysočina, Jihočeský, Pardubický a Hradecký

Každou poslední sobotu v měsíci se koná na sekretariátě v Havlíčkově Brodě, Dolní 149 od 14,00 hod. pracovní porada pro vyševedené kraje.

Účast všech členů azástupců krajůnutná!

V květnu a červnu tohoto roku bude z důvodu rekonstrukce uzavřen sekretariát naší strany v Praze. V období těchto dvou měsíců se obraťte na ostatní sekretariáty. Po skončení rekonstrukce bude od 1. 7. 2003 sekretariát opět v obvyklém provozu. Aktivita pražské organizace nejsou touto rekonstrukcí nijak dotčeny.

Zdeněk Krampera

Dne 17.května (sobota) se koná v kinosále Ostrov v Havlíčkově Brodě celostátní porada funkcionářů naší strany. Zahájení v 11 hod. Účast povinná pro funkcionáře od úrovně okresu. Předsedové MO RMS jsou vítáni.

Oznámení MO RMS Příbram

Pro naše členy a příznivce pořádáme pravidelné schůze, které se konají vždy první úterý v měsíci od 16 hodin.

Místem konání je salonek restaurace Na Březových horách v Příbrami. Bližší informace na telefonu 318 632 937, mobilní telefon 721 506 708 nebo písemně na adresu Jaroslav Dupák, Brodská 100, 261 01 Příbram VIII.